

eller Slagsmaal, anholde eller med Magt fjerne Fredsforstyrreerne." Efter dette sidste Punktum stiller det sig, synes mig, som noget uklart, om Politiet ikke vil være ideluffet fra at høre disse „andre offentlige Forsamlinger". Det synes mig, at det er i og for sig rigtigt, at Politiet maa kunne høre dem, men, som Bestemmelsen er affattet, kan man godt fortolke den saaledes, at Politiets Ret indskrænker sig til at anholde eller med Magt at fjerne Fredsforstyrreerne, og at det derimod ikke har nogen Ret til at høre Forsamlingen, ikke har nogen Ret til at sige til Folk: „Nu skulle I gaa". Dette Sidste tror jeg, som sagt, at Politiet bør have Ret til, og det synes mig, at der er saameget mindre Grund til at tage i Betænkning at give det en saadan Ret, som den almindelige Straffelov, der er udkommen senere end den københavnske Politilov, jo meget bestemt forudsætter, at Politiet efter den gjældende Ret har en saadan Myndighed nu. I Straffelovens § 104 hedder det nemlig: „Naar en paa offentligt Sted forsamlet Mængde tre Gange af Dvrigheden i Kongens og Lovens Navn er opfordret til at skilles ad, straffes de, der ikke efterkomme denne Befaling, med Bøder eller Fængsel." Det er altsaa her bestemt forudsat, at en offentlig Forsamling, som her gjengives ved: „en paa offentligt Sted forsamlet Mængde," kan hæves og jages fra hinanden af Politiet. Men, efterat Straffeloven har givet en saadan Bestemmelse og stillet Sagen paa denne Maade, forekommer det mig naturligt ogsaa i den her foreslaaede Lov at fastholde den omtalte Myndighed for Politiet og altsaa at affatte Bestemmelsen saaledes, at det bliver klart, at det ikke er Meningen at tage den Myndighed fra Politiet, som er givet dette ved den omtalte Paragraf i den almindelige Straffelov.

Udsig: Jeg skal tillade mig at bemærke, at jeg ligesom den høitærede Justitsminister ingenlunde vil sige, at jeg ikke skulde kunne gaa ind paa noget som helst Vædringsforslag til de under denne Behandling hidtil omtalte Paragrafer, hvis saadanne Vædringsforslag maatte komme frem, men at jeg rigtignok ogsaa med ham tror, at det ved nær-

mere Undersøgelse vil vise sig, at det vil have ikke liden Banffelighed at affatte navnlig Bestemmelsen i § 8 paa en saadan Maade, at den kan tilfredsstille Alle. Denne Paragraf er af den Art Bestemmelser, der ifølge Sagens Natur maa affattes i meget vage Udtryk, og hvis Anvendelse i høi Grad maa komme an paa Konduite og paa, hvorledes den i Praxis opfattes af Domstolene, samt paa, at disse have det rette Syn for, hvad der i saa Henseende bør være tilladt, og hvad ikke. Enhver fast Begrænsning, som man i denne Retning maatte ville fastsætte, vil let i Praxis vise sig at medføre utilbørlige Hindringer. Stiller man derimod paa den anden Side Anholdelsesretten op aldeles ubestemt, saa faar Politiet derved en Myndighed, der kan synes altfor exorbitant. Efter min Opfattelse er der i den Slags Forhold i det Væsentlige ikke Andet at gøre end at udtale den almindelige Grundsætning, der bør være den ledende ved Afgjørelsen. Men denne almindelige Grundsætning finder jeg nu for mit Vedkommende i det foreliggende Forhold udtrykt deri, at man skal have Lov til at anholde den Mand, som man med skjellig Grund har mistænkt for at have begaaet en Forbrydelse. Jeg skal indrømme, at den ærede sidste Tale's Indvending mod Bestemmelsen i § 8 maasse kan have Noget for sig, og at man maasse i denne Paragraf kunde indskrænke Begrebet om en Forbrydelse noget, saaledes at det lidt nærmere bestemtes, hvilke Arter af strafbare Handlinger der skulde kunne berettigede til at anholde. Men iøvrigt mener jeg, at man ikke kan komme videre end til, at det er den paa skjellig Grund støttede Mistanke, der maa begrunde Anholdelsen. Jeg fatter navnlig ikke ret, hvorledes det ærede 2det Medlem for 5te Kred (Drenbøll) kunde, som det syntes, være af den Mening, at hvor der var Tale om en større Forbrydelse, der skulde man kunne foretage Anholdelse, ogsaa uden at der var Noget mistænkt. Det tror jeg er en Sæining, der ikke lader sig fastholde. Man kan naturligvis tilføje den og den til at møde, og man kan i det Tilfælde, at han ikke møder efter Tilsigelsen, anvende de tilladte Tvangsmidler imod ham, og